

Arrest

nr. 289 352 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Rue Saint-Quentin 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd vastgesteld bij een politiecontrole op 1 juli 2018.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 juli 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Verzoeker diende op 9 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 augustus 2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 209 229 van 12 september 2018 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 15 mei 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ ANTWERPEN op 15 mei 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [D.J.]

voornaam: [T.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ ANTWERPEN op 14 mei 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd naar aanleiding van bezit van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord door de PZ Antwerpen op 15 mei 2023, maar weigerde alle medewerking.

Betrokkene heeft op 9 juli 2018 een asielaanvraag ingediend. De RVV en het CGVS oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene eerder heeft verklaard een minderjarig kind te hebben in België, namelijk [J.B.] [...]. Nergens blijkt echter uit dat betrokkene ook effectief de vader is van dit kind. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de moeder zich verzet tegen een erkenning van voornoemd kind door betrokkene.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming door de RVV op 12 september 2018.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ ANTWERPEN op 14 mei 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd naar aanleiding van bezit van verdovende middelen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2019 dat hem betekend werd per aangetekend schrijven dd. 12 november 2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ ANTWERPEN op 14 mei 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd naar aanleiding van bezit van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming door de RVV op 12 september 2018.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ ANTWERPEN op 14 mei 2023 werd de betrokkene geïntercepteerd naar aanleiding van bezit van verdovende middelen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2019 dat hem betekend werd per aangetekend schrijven dd. 12 november 2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord door de PZ Antwerpen op 15 mei 2023, maar weigerde alle medewerking. Betrokkene heeft op 9 juli 2018 een asielaanvraag ingediend. De RVV en het CGVS oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene eerder heeft verklaard een minderjarig kind te hebben in België, namelijk [J.B.] [...]. Nergens blijkt echter uit dat betrokkene ook effectief de vader is van dit kind. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de moeder zich verzet tegen een erkenning van voornoemd kind door betrokkene.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs

de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggestuuringmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een gedwongen repatriëring naar zijn land van herkomst en dat het vaststaat dat wanneer hij beroep doet op de gewone schorsingsprocedure een uitspraak niet tijdig zal tussenkomen en dus niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 1, 40bis, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de artikelen 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de

richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de hoorplicht (audi alteram partem), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Première branche : violation du droit à être entendu et absence de prise en considération des éléments familiaux du requérant

La partie adverse est tenue de prendre en considération la situation familiale du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et de motiver de manière adéquate sa décision.

Le requérant est père d'un enfant autorisé au séjour comme cela ressort du jugement rendu par le tribunal de la famille d'Anvers.

En raison d'une situation familiale compliquée, il n'a été reconnu comme étant le père de son enfant que le 28.11.2022 par une décision judiciaire.

Son enfant est actuellement dans un centre de soins. La mère ne s'occupe plus de manière quotidienne.

Depuis que le requérant a été reconnu père de son enfant, il a enfin pu faire des démarches pour faire reconnaître ses droits à l'égard de son enfant. Il était en train de rétablir ses différents contacts.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait pris au sérieux la situation familiale du requérant, car la décision attaquée mentionne qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le requérant est effectivement le papa et que la maman s'oppose à une reconnaissance de l'enfant.

Au vu du jugement, la paternité du requérant à l'égard de son enfant ne fait aucun doute. Cela a été décidé par une décision de justice à la suite d'un test ADN. D'autre part, il n'est pas correct d'indiquer que la mère de l'enfant s'oppose à la reconnaissance, car elle a marqué son accord pour la réalisation d'un test ADN.

Comme exposé supra, la situation familiale est complexe. Le requérant n'a pas eu l'occasion de pouvoir s'exprimer quant aux différents liens qu'il entretenait avec son enfant, et d'expliquer sa situation familiale. S'il avait été valablement auditionné, il aurait pu faire valoir le fait que son enfant était dans un centre de soin et qu'il avait des contacts réguliers avec ce dernier. Il aurait également pu mettre en avant que les prochaines étapes étaient de pouvoir être auprès de son fils de manière quotidienne.

En raison de la brièveté des délais (5 jours, dont un jour férié) et de sa situation administrative, il est très compliqué pour le requérant de fournir des documents provenant du centre de soin.

Il semble qu'il n'y a pas eu de réelle audition du requérant lors de laquelle il a pu s'exprimer sur sa vie familiale.

En outre, il semble que le requérant ait présenté le jugement aux services de police et ces dernières étaient informés du fait qu'il avait un enfant. Disposant de ces différentes informations, les services de police auraient dû veiller à interroger de manière adéquate le requérant et à prendre connaissance de l'identité de sa compagne.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Comme expliqué ci-devant, il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse a tenu compte de la vie familiale de la partie requérante et qu'il ait été auditionné de manière adéquate.

En n'ayant pas pris la peine d'entendre de manière sérieuse le requérant sur sa vie familiale, la partie adverse n'a pas tenu compte de sa situation familiale et l'intérêt supérieur de sa fille et a violé non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 8 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : Intérêt supérieur de l'enfant du requérant

En n'auditionnant pas adéquatement le requérant, la partie adverse n'a pas pris en considération l'intérêt supérieur de l'enfant du requérant âgé de 6 ans et les conséquences pour de dernier d'être séparée d'un de ses parents. D'autant plus que la situation familiale est complexe.

La partie adverse viole la Convention internationale des Droits de l'Enfant en ses articles 3 et 9 ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 qui imposent à la partie adverse de prendre en considération l'intérêt supérieur d'un enfant dans la prise d'une décision lui portant préjudice.

Il y va de l'intérêt supérieur de l'Enfant que celui-ci n'ait pas à souffrir d'une décision qui a pour conséquence de perturber la famille nucléaire qu'il forme avec sa mère et son père.

En obligeant le requérant à retourner durant une durée indéterminée dans son pays d'origine, la partie adverse impose une perturbation dans la vie de l'enfant âgé de 6 ans et le sépare de son père.

Dans son observation générale précitée, le Comité des droits de l'enfant cite également la préservation du milieu familial et le maintien des relations comme élément dont il faut tenir compte lors de l'évaluation de l'intérêt supérieur de l'enfant :

« 58. Le Comité rappelle que dans les situations où la possibilité de séparer un enfant de ses parents est envisagée il est indispensable d'évaluer et de déterminer l'intérêt supérieur de l'intéressé (art. 9, 18 et 20). Il souligne aussi que les éléments susmentionnés sont des droits concrets et pas seulement des éléments d'appréciation de l'intérêt supérieur de l'enfant. 59. La famille constitue l'unité fondamentale de la société et le milieu naturel pour la croissance et le bien-être de tous ses membres et en particulier des enfants (préambule de la Convention). La Convention protège le droit de l'enfant à une vie de famille (art. 16). Le terme «famille» doit s'interpréter au sens large en englobant les parents biologiques et les parents adoptifs ou les parents nourriciers, ou, le cas échéant, les membres de la famille élargie ou de la communauté, comme prévu par la coutume locale (art. 5).

60. La prévention de la séparation de la famille et la préservation de l'unité familiale, qui sont des pans importants du système de protection de l'enfance, ont pour fondement le droit énoncé au paragraphe 1 de l'article 9 de la Convention, aux termes duquel «l'enfant [n'est] pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que [...] cette séparation [soit] nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant». [...]

61. Vu la gravité des répercussions d'une séparation d'avec ses parents pour un enfant, cette mesure ne devrait être prise qu'en dernier ressort, par exemple si l'enfant est exposé à un risque imminent de préjudice ou pour toute autre raison impérieuse; la séparation ne devrait pas intervenir si une mesure moins intrusive permet de protéger l'enfant. L'État doit, avant d'opter pour la séparation, aider les parents à exercer leurs responsabilités parentales et restaurer ou renforcer l'aptitude de la famille à s'occuper de l'enfant, à moins que la séparation ne soit indispensable pour protéger l'enfant. Des raisons économiques ne sauraient justifier la séparation d'un enfant d'avec ses parents. »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération l'intérêt supérieur de l'enfant de ne pas être séparé de ses deux parents. La partie adverse n'explique pas en quoi le respect des règles en matière du droit des étrangers prime sur l'intérêt supérieur de l'enfant. Votre Conseil a, à de nombreuses reprises, rappelé l'importance de la mise en balance des intérêts en présence et que l'intérêt supérieur de l'enfant devait être pris en considération dans toute prise de décision le concernant :

[...]

RvV 196 662 dd 14.12.2017

[...]

Ces jurisprudences sont applicables ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation des décisions n'effectue pas une mise en balance des intérêts présents, ne prend pas en considération l'intérêt supérieur de l'enfant et n'a pas effectué un examen approfondi de la situation familiale de la requérante. Une telle motivation fait défaut.

Les décisions attaquées violent les dispositions précitées.

Troisième branche : Défaut d'une analyse individuelle dans l'appréciation d'un risque de fuite

Lorsqu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant, l'Office des étrangers peut décider de remettre un ordre de quitter le territoire avec maintien sans délai pour quitter le territoire conformément à l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 :

[...]

Votre conseil a estimé, dans un arrêt du 29.03.2018, n° 201 920 que pour apprécier le risque de fuite dans le chef d'un étranger, l'Office des étrangers doit également effectuer une analyse individuelle. Cela signifie que l'Office des étrangers ne peut pas automatiquement décider qu'il y a un risque de fuite uniquement en se référant aux onze critères repris dans la liste établie à l'article 1 de la loi du 15.12.1980. L'Office des étrangers doit également analyser la situation dans son entièreté et en prendre en considération la situation individuelle du requérant :

« Wat er ook van zij, de vraag of de vaststelling van een risico op onderduiken gepaard moet gaan met de vermelding van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet alsook een aanduiding van het concrete objectieve criterium dat in casu in aanmerking werd genomen dan wel of het aan verzoekster en de Raad is om daarnaar te raden, behoeft in dit geval geen nader antwoord. De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18). »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation individuelle du requérant étant donné que la motivation de la décision attaquée ne contient aucun élément sur sa situation personnelle en ce qui concerne l'appréciation du risque de fuite. A la lecture de la décision, on ne peut déterminer les éléments factuels de la situation du requérant sur lesquels la partie adverse s'est basé pour apprécier le risque de fuite.

En effet, le requérant est papa d'un enfant et souhaite continuer à s'en occuper. Il est assez évident que le requérant ne vas pas prendre la fuite.

Ce faisant, la partie adverse viole son obligation de motivation formelle ainsi que l'article 8 CEDH.

Quatrième branche

[...] ordre public

Quant à la prétendue menace que constituerait le requérant, force est de constater que la partie défenderesse n'opère pas une analyse minutieuse et actuelle, et ne motive pas sa position à suffisance. La partie défenderesse ne motive pas dûment la menace, ni, a fortiori, son actualité. La CJUE est extrêmement claire quant au fait que la référence à une ou des condamnations pénales passée, comme c'est le cas en l'espèce, est insuffisante.

La Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un État tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale, mais nécessite une appréciation au cas par cas.

Dans l'arrêt Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE rappelait les principes applicables et les critères que la juridiction nationale doit prendre en compte pour déterminer l'existence d'un « danger pour l'ordre public » dans le cadre de la directive 2008/115 :

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

Dans l'arrêt Lopez Pastuzano rendu le 7 décembre 2017 (C-636/16), la CJUE a insisté sur le fait que :

« une décision d'éloignement ne peut pas être adoptée à l'encontre d'un ressortissant d'un État tiers, résident de longue durée, pour le seul motif qu'il a été condamné à une peine privative de liberté supérieure à un an. »

L'« actualité » empêche qu'il soit uniquement fait référence à des éléments tenant à une condamnation passée. Il doit être établi, motivation pertinente à l'appui, que cela prévaut encore aujourd'hui et pour le futur (CJUE Aff. jointes C-482/01 et C-493/01, Orfanopoulos et Oliveri, points 82 et 100 ; CJUE Aff. C-50/06, Commission/Pays-Bas, points 42 à 45). La partie défenderesse n'a fait aucune analyse individuelle de la situation du requérant.

CCE n°107 819 du 31.07.2013, relatif à un étranger condamné à plusieurs reprises :

[...]

CCE n° 110.977 du 30 septembre 2013, relatif à un étranger maintes fois condamné :

[...]

CCE n°118.177 du 31 janvier 2014, relativement à une motivation qui peut être jugée suffisante, à moins d'être valablement contredite, car elle se rapporte à de nombreuses condamnations, dont une précédent de deux mois l'introduction de la demande de séjour :

[...]

Sur la base de ce qui précède, la partie requérante n'a pas démontré la prétendue actualité de la menace que représenterait le requérant. Il n'a pas non plus été pris en considération sa situation individuelle et le fait qu'il a un enfant en Belgique autorisé au séjour. Au vu de l'ensemble de ces éléments, force est de constater que la partie défenderesse n'a pas dûment analysé la situation du requérant et les éléments en présence, a manifestement mal apprécié la menace qu'elle lui impute et son caractère actuel, n'a pas procédé à la mise en balance qui s'impose, a pris une décision disproportionnée et mal motivée, qu'elle a méconnu son devoir de minutie, et que les griefs repris dans le résumé du moyen sont fondés."

Allereerst moet worden geduïd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker in wezen aan dat hij niet deugdelijk werd gehoord en hierdoor niet in de mogelijkheid was om toe te lichten dat zijn vaderschap ten aanzien van een in België in de jeugdzorg verblijvend kind werd vastgesteld en dat hij regelmatige contacten met dit kind onderhoudt. Dit betoog vindt evenwel geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken, waaruit blijkt dat wel degelijk ernstig werd gepoogd om verzoeker te horen en dat hem vragen omtrent zijn familiale situatie werden gesteld. Verzoeker weigerde, blijkens een politieverslag, evenwel elke medewerking en ging ook niet over tot het invullen van een hem ter beschikking gesteld vragenlijst. Deze vragenlijst is opgesteld in het Nederlands en het Engels – de taal die verzoeker in regel gebruikt –, zodat verzoekers raadvrouw niet kan worden gevolgd in haar stelling ter terechtzitting dat niet vaststaat dat verzoeker de hem gestelde vragen begreep. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker, alvorens de in casu bestreden beslissing werd genomen, de politiediensten in het bezit stelde van een rechterlijke uitspraak waaruit blijkt dat hij de vader is van B.B.J., een in België geboren kind. Uit de stukken waarover de Raad beschikt kan slechts worden afgeleid dat verzoeker deze rechterlijke uitspraak meedeelde op 16 mei 2023 en dus nadat de bestreden beslissing reeds was genomen. Verweerder kon bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard geen rekening houden met documenten die hem op dat ogenblik nog niet ter kennis waren gebracht.

Verzoeker maakt geen schending van de hoorplicht, zoals onder meer bepaald in artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten, of van enig ander recht van verdediging aannemelijk.

Verweerder heeft, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, rekening gehouden met het feit dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat hij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking moet nemen. Het gegeven dat verweerder elementen die hem onbekend waren, omdat verzoeker deze initieel verhulde, niet bij zijn analyse betrok laat niet toe te besluiten dat hij de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet respecteerde of dat artikel 5 van de richtlijn 2005/85/EG werd miskend.

Gezien het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder door geen deugdelijke poging te ondernemen om hem te horen ook artikel 8 van het EVRM en de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Verzoeker voert in een tweede onderdeel van zijn middel aan dat het hoger belang van zijn kind werd miskend en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 9 van het kinderrechtenverdrag werden geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar wat reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van zijn middel.

Aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 9 van het kinderrechtenverdrag dient te worden gesteld dat deze artikelen, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het

Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Daarnaast moet worden herhaald dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast omdat er geen nadere overwegingen zijn omtrent een kind waarvan recentelijk werd vastgesteld dat verzoeker er de vader van is, nu verzoeker weigerde te antwoorden op vragen omtrent zijn familiale situatie en de eventuele aanwezigheid van kinderen in het Rijk. De bestreden beslissing is ook geen maatregel betreffende een kind, in de strikte betekenis van het woord. Het betreft een beslissing inzake de verblijfsstatus van verzoeker. Verzoeker verliest schijnbaar ook uit het oog dat het feit dat hij gescheiden dient te leven van B.B.J., zijn in België verblijvende kind, niet het gevolg is van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat dit kind werd geplaatst in een instelling voor bijzondere jeugdzorg. De bestreden beslissing op zich belet verzoeker ook geenszins om verdere contacten te leggen met dit kind. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker aangaf dat hij bij zijn vertrek uit Nigeria, in dat land, een toen minderjarige dochter had en, in casu, dus mag worden aangenomen dat een tijdelijk verblijf in een ander land dan het land waar zijn kind verblijft hem niet verhindert om contacten te onderhouden zodat hun belangen niet worden geschaad.

In zoverre verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM had dienen te worden doorgevoerd dient de Raad wederom op te merken dat verzoeker in gebreke bleef om gegevens aan te brengen die verweerder er hadden dienen toe te brengen het bestaan van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven vast te stellen dat een verdere analyse zou vereisen. In zijn verzoekschrift toont verzoeker trouwens niet aan dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven ernstig wordt geraakt door de bestreden beslissing of dat hij ooit een echt gezinsleven met zijn in België verblijvende kind had, dat verdere afwegingen zou kunnen vereisen. Verweerder werpt ter terechtzitting terecht op dat niet wordt aangetoond dat verzoeker, nadat zijn vaderschap werd vastgesteld, enig initiatief nam om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen en te pogen een gezin met dit kind te vormen.

De verwijzing door verzoeker naar arresten van de Raad die geen precedentswaarde hebben en die werden gevelde in zaken waarin de feitelijke omstandigheden niet volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak laat hierover niet anders denken.

In het derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat hem geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig te vertrekken omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hij stelt dat een risico op onderduiken niet louter kan worden vastgesteld op grond van het feit dat één van de situaties zoals voorzien in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet zich voordoet en dat tevens elementen die eigen zijn aan zijn zaak in aanmerking moeten worden genomen. Hij geeft aan dat verweerder voorbij is gegaan aan de evidentie dat hij vader is van een in België verblijvend kind en hij uiteraard verder voor dit kind wil blijven zorgen. Hij gaat er, met zijn uiteenzetting, nogmaals aan voorbij dat hij verweerder niet op de hoogte bracht van zijn vaderschap, zodat deze hiermee geen rekening kon houden. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder enig hem bekend element inzake de situatie van verzoeker onterecht niet bij de besluitvorming heeft betrokken. Daarnaast moet tevens worden herhaald dat verzoekers kind wordt opgevangen in een instelling voor bijzondere jeugdzorg en hij dus niet de zorg voor dit kind opneemt.

De beschouwingen in het derde onderdeel van het middel laten niet toe te besluiten tot een schending van de artikelen 1 of 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de formele motiveringsplicht.

In het vierde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Los van het feit dat het prima facie niet kennelijk onredelijk is om een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling die bij een controle in het bezit blijkt te zijn van verdovende middelen te beschouwen als een persoon die een gedrag vertoont waaruit een gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid, dient te worden gesteld dat verzoekers grief gericht is tegen overtollige overwegingen in de bestreden beslissing. Het – niet betwiste – gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten laat verweerder reeds toe om over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en in casu blijkt niet dat de beslissing om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten niet uitsluitend kan worden gegrond op het risico op onderduiken. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door een onvoldoende onderzoek te doen omtrent het actuele gevaar dat van hem zou uitgaan.

Verzoeker zet ook niet op een begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat de artikelen 12 en 13 van het EVRM en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet volgens hem werden miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Bij gebrek aan een dienstige toelichting kan dan ook niet worden geoordeeld dat deze artikelen door verweerder werden geschonden.

Een schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 1, 40bis, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de hoorplicht (audi alteram partem), van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten, die aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing, wordt niet aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

G. DE BOECK